

عنوان مقاله:

بابا چاهی و مولفه های زبانی شعر پست مدرن

محل انتشار:

مجله مطالعات زبانی و بلاغی، دوره 12، شماره 23 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

Mohammadamin Ehsani Estahbanati - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید باهنر کرمان (نویسنده مسئول)

Mohammad reza Sarfi - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهید باهنر کرمان

خلاصه مقاله:

پست مدرنیسم، جریان قدرتمند فرهنگی، سیاسی و ادبی است که از دهه ۱۹۷۰ به بعد، روی کار آمد. تاریخ تفکر انسانی را می توان به سه دوره تقسیم کرد: دوره پیشامدرن، دوره مدرن و پسامدرن یا پست مدرن. در سومین دوره که از پایان قرن نوزدهم تا امروز را دربر می گیرد، خلق واقعیت، جانشین کشف واقعیت می شود و در آن، مشارکت انسانی در ساختن دانش، برجسته تر می گردد. این جریان نیرومند به طور عمده مبتنی بر نظریات پساساختارگرایان است. شعر پست مدرن، مولفه هایی دارد، از جمله آنکه معناگریز است و هرگونه سلطه معنا یا روایتی بیگانه را که متکی بر اقتدار مولف بر معنا باشد، نفی می کند. قطعیت باوری و جدیتی که در هنر و شعر دوران مدرن بود، در حوزه تفکر هنر و ادبیات پست مدرن وجود ندارد. فرم، ساختار و معنا با تصاویر اسکیزوفرنی حاکم بر شعر، به هم می ریزد و ساختار خطی آن تحت الشعاع قرار می گیرد؛ شعری که بنیان گذاران آن، ریشه های آن را در شرایط سیاسی، فرهنگی و اجتماعی انسان عصر حاضر جست و جو می کنند. یکی از پیشروترین نمایندگان پست مدرنیسم در ایران، علی باباچاهی است. کارهای او مشخص ترین و بهترین نمونه برای توضیح پست مدرنیسم و زبان آن در ادبیات فارسی است. نتایج این مقاله که به شیوه توصیفی-تحلیلی و بر مبنای سندکاوی، مطالعات کتابخانه ای و روش استقرایی بر اساس یافته های نگارندگان صورت گرفته است، به بررسی مولفه هایی مانند نحو گریزی، ساختار پریشان زبان و تاکید بر خرد گریزی و عدم انسجام و قطعیت و... در اشعار باباچاهی خواهد پرداخت.

کلمات کلیدی:

پست مدرنیسم، ادبیات معاصر، مولفه های زبانی، علی بابا چاهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2075577>

